

κής. Τὸ δυσάρεστο σὲ αὐτὲς τὲς νεοουτοπιστικὲς τάσεις εἶναι ὅτι ἀπονευρῶνουν τὸ ἀρχιτεκτονικὸ περιεχόμενον, παρουσιάζοντας μιὰ καταθλιπτικὰ τεχνοκρατικὴ εἰκόνα ποὺ φυγομαχεῖ τὴν ἀντικειμενικὴ πραγματικότητά. Ἡ ἐναλλαχτικὴ λύση ποὺ γεννιέται ἀπὸ μιὰ τέτοια πρότασι, παρ' ὅλο τὸν φανταχτερό τρόπο παρουσιάσεώς της, δὲν εἶναι παρὰ μιὰ ἀπόπειρα ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῆς διόσφαιρας σὲ δάσεις καθαρὰ τεχνοκρατικῆς. Ἀπὸ αὐτὲς τὲς σκέψεις εὐλόγα γεννιέται τὸ ἐρωτηματικὸ τῆς ἱστορικῆς ἀσυνέχειας μεταξὺ τοῦ ὑπαρκτοῦ σήμερα καὶ τῶν «αὐτοματοποιημένων» πόλεων μιᾶς ἐφιαλτικῆς φαντασίας τοῦ αὔριο.

Καὶ οἱ δύο παραπάνω ἐπιλογές εἶναι ἄρνησις τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἄρνησις τοῦ ἀρχιτεκτονικοῦ χώρου. Ἡ ἀδασάνιστη μετατροπὴ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς σὲ οἰκονομικὴ ὑπόθεσις ἢ ἡ ἀπόπειρα μελέτης διευρυμένων τεχνολογικῶν χώρων, βασικὰ στηριζόμενους στὰ πρότυπα τῶν ἀεροσκαφῶν ἢ τῶν πυρηνικῶν ὑποδρυχίων, ἀποδεικνύουν τὸν τυφλὸ μονόδρομο τῆς κάμψης ποὺ ἀκολουθεῖται σὲ ἓνα τόσο σημαντικὸ πεδίο τῆς ἀνθρώπινης ἐνέργειας καὶ ἐργασίας.

Οἱ τρίτες καὶ οἱ τέταρτες πιθανὲς ἐπιλογές, ἀποτελοῦν ἄραγε ἐξειδικεύσεις τῶν δύο προηγούμενων ἢ διαφοροποιοῦνται στὴν ἀνάλυσιν ποὺ ἀκολουθοῦν; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ στηρίζεται οὐσιαστικὰ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ὑπόληψις, ἡ ὁποία σὲ κάθε περίπτωσι θὰ περάσει ἀναγκαστικὰ ἀπὸ τὴν ἄρνησίν της, σὲ ἓνα πιθανὰ καινούργιο ποιοτικὰ ἐπίπεδο.

Ἀπρίλις 1976

Βασίλης Τσονάκας

